

TÜRJEI ZOLTÁN

Légmozgás

Sarkig kitárt ajtó vagyok,
 homlokomon viasz.
 Nem a szél hangja – mondod,
 hanem a fáké.
 Átjár. Fonnyadt leveleket
 visz a házba.
 Haló életek.
 Apró rovarok csapódnak
 tehetetlenül falba, lépcsőbe,
 pohár borba.
 Van, amelyik meghúzza magát
 egy részben, átvészeli, hogy
 megérje a holnapot.
 Holnapután amúgy sem lenne.
 Látószögem széles.
 Jó így.
 Döngeti a falakat, az ablakon süvölt.
 A szélnek nincs hangja – mondod,
 de addigra már becsapva állok,
 kilincsem a földön hever.

Mikor sima combodon

Szerenádba tekerlek és hazaviszlek.
 Kibontom hajad, a szoba közepére állítalak.
 Egyik sarokban egy kislámpa lesz,
 onnan kapod majd a fényt.
 Forogni fogsz.
 Bőrödre minden rávetül,
 ami árnyékot adhat.
 Olyan lesz, akár egy diavetítés.
 De én csak azt a képet
 próbálom elkapni,
 mikor sima combodon a pihe
 felvillan fehérén.

Tejfölösen

Szentekről hallani a tévében meg hogy
 hogyan kell a rakott krumplit ha már itt a nyár
 lemegyünk a strandra mert ott mindig másképp nézel
 amúgy nem vagy itt a lábunk mégis összeakad
 ha játszol a tűvel kiserken az ujjbegyedből
 az a mondat amit még régen és lehet hogy nem is
 nekem csak úgy mondtál
 pedig én akkor még hittem hogy nő lehet tiszta
 most már tudom
 a rakott krumplit jól csinálni
 a tejföl a lényeg én kívánom
 ha mellettem fekszel
 de te folyton másnak mutatod
 magad a paplan alá kiáltom
 hogy itt vagyok és tudom otthon te is
 uyanazzal a mozdulattal locsolod a tejfölt